

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudkyň JUDr. Ing. Venduly Sochorové a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové ve věci

žalobce a): **MUDr. D. R.**
žalobce b): **J. K.**

oba zastoupeni advokátem Mgr. Filipem Lederem
sídlem Lidická 57, Brno

proti
žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**
sídlem Žižkova 57, Jihlava

za účasti:

- 1) **Povodí Moravy, s. p.**
sídlem Dřevořanská 932/11, Brno
- 2) **T. K.**
- 3) **R. P.**
zastoupený advokátkou JUDr. Kateřinou Skálovou
sídlem Bezručova 1580/7, Jihlava
- 4) **Z. L.**

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 4. 2018, č. j. KUJI 28373/2018, ODSH 235/2018-Pr/Odv

takto:

I. Řízení o žalobě žalobce b) se zastavuje.

- II. Žalobci b) se ve lhůtě 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozsudku vrací zaplacený soudní poplatek ve výši 2000 Kč, k rukám jeho advokáta Mgr. Filipa Ledera, sídlem Lidická 57, Brno.
- III. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení o žalobě žalobce b).
- IV. Rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina ze dne 9. 4. 2018, č. j. KUJI 28373/2018, ODSH 235/2018-Pr/Odv, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- V. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci a) na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč, k rukám jeho advokáta Mgr. Filipa Ledera, sídlem Lidická 57, Brno, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- VI. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobci podali dne 29. 1. 2016 návrh na určení charakteru účelové komunikace a odstranění nepovolené překážky podle § 29 odst. 3 zákona č. 13/1997 Sb., o provozu na pozemních komunikacích. Konkrétně se domáhali odstranění kmenů, kamení, hlíny (nepovolené překážky), které se nachází na pozemku parc. č. X, v k. ú. X (dále také jen „*předmětný pozemek*“).
2. Magistrát města Jihlavy, odbor dopravy, rozhodnutím ze dne 3. 1. 2018, č. j. SZ-MMJ/OD/2218/2016-48, deklaroval, že komunikace nacházející se na předmětném pozemku nemá charakter veřejně přístupné účelové komunikace ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, neboť neplní nutnou a ničím nenahraditelnou komunikační potřebu. Současně určil, že provoz na tomto pozemku je upraven zákonem č. 289/1995 Sb., o lesích, a tak je předmětná soukromá účelová komunikace určena pouze k chůzi a jízdě nemotorových vozidel podle § 20 odst. 1 písm. g) zákona o lesích.
3. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobců zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

II. Obsah žaloby

4. Žalobci v podané žalobě namítali, že správní orgány nesprávně aplikovaly § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Omezení užívání komunikace vyplývající z jiných právních předpisů nemění charakter komunikace. Pokud správní orgány uvedly, že vlastník komunikace je povinen umožnit přístup pro pěší a cyklisty, nemohly současně konstatovat, že se nejedná o veřejně přístupnou účelovou komunikaci. Ačkoliv žalobci nesouhlasí se závěrem správních orgánů, že předmětná komunikace je lesní cestou, i v takovém případě judikatura dovodila, že na lesní cestu se vztahuje právo obecného užívání (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 2. 2016, sp. zn. 33 Odo 449/2005).
5. Komunikaci nelze rozdělovat podle jednotlivých pozemků a tyto jednotlivé úseky posuzovat odděleně. Dopravní význam předmětné komunikace spočívá v jejím celku, proto i charakter komunikace je nutné posuzovat jako celek. Pokud předmětná lesní cesta slouží jako příjezdová komunikace k zastaveným pozemkům, není určena k plnění funkcí lesa. Zákon o lesích se na tuto komunikaci nevztahuje. Touto námitkou se správní orgány nezabývaly.
6. Komunikace je jako celek zpevněná, což vyplývá z přiložených fotografií. Tvrzení, že komunikace zpevněná není, správní orgány nepodpořily žádným důkazem. S důkazy žalobců se žalovaný nijak nevypořádal. Pokud by správní orgány nesprávně vycházely z předpokladu o

nezpevněnosti komunikace, je správní řízení zatíženo vadou spočívající v absenci zjištění šíře cesty. Podle § 3 odst. 1 písm. a) lesního zákona jsou pozemkem určeným k plnění funkcí lesa nezpevněné cesty, nejsou-li širší než 4 m. Oba správní orgány tuto podmínku zcela ignorovaly.

7. Správní orgány nezbytnost komunikační potřeby nesprávně posuzovaly toliko ve vztahu k pěší a cyklistické dopravě. Alternativní trasy uvedené v napadeném rozhodnutí není možné užívat po celý rok a tím zajistit celoroční obslužnost nemovitosti žalobců a dalších osob. Technický stav alternativních komunikací neumožňuje provoz motorových vozidel. Tím, že žádná z navržených alternativních tras není vedena celá po pozemcích veřejnoprávní korporace, existuje riziko, že problém s veřejným přístupem se bude opakovat i na těchto komunikacích.
8. Vedle žalobců a ostatních vlastníků nemovitostí v zahrádkářské kolonii užívají předmětnou komunikaci i vozidla integrovaného záchranného systému. U navržených alternativních tras takové využití není možné. Předmětná komunikace je dále užívána k dopravní obslužnosti pro vodní elektrárnu X, která pro svůj provoz potřebuje neomezený přístup techniky a automobilů. Jiný přístup pro automobily a těžkou techniku k ní nevede. Předmětná komunikace je jedinou komunikací, kterou lze fakticky pro příjezd k nemovitostem žalobců užívat, tudíž je zde splněna podmínka existence nutné komunikační potřeby.
9. Závěrem žalobci upozornili, že nemovitost žalobce a) je využívána handikepovanými dětmi jako zázemí pro ozdravné pobyty. Jedná se o děti, které by samy nebyly schopné dojít pěšky tu část předmětné cesty, na niž nyní podle správních orgánů nemohou vozidla. Tím by zajišťované ozdravné pobyty musely skončit a děti by přišly o možnost pobytu v přírodě.
10. Navrhli proto, aby soud napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že v souladu se zákonem o pozemních komunikacích posuzoval, zda předmětná komunikace splňuje všechny znaky veřejně přístupné účelové komunikace. Podmínka nutné a ničím nenahraditelné komunikační potřeby nebyla prokázána. Dalšími znaky se proto žalovaný nezabýval.
12. Předmětná komunikace se nachází na lesním pozemku určeném k plnění funkce lesa. Není možné zvyšovat dopravní význam předmětné komunikace nad zájmy chráněné lesním zákonem. Dopravní režim je na předmětném pozemku omezen pouze na chodce a nemotorová vozidla podle § 20 odst. 1 písm. g) zákona o lesích.
13. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Replika žalobců

14. Žalobci v replice k vyjádření žalovaného zopakovali, že alternativní trasy mají stejné vady jako předmětná komunikace, neboť vedou přes pozemky soukromých vlastníků a po lesních pozemcích. Žalovaný přehlíží, že u těchto komunikací není zajištěno jejich celoroční užívání a že povolením chatové osady byla stavebním úřadem jako obslužná komunikace určena předmětná komunikace, nikoliv navržené alternativní trasy.
15. Závěr žalovaného o omezení provozu na předmětné komunikaci lesním zákonem není odůvodněn a nevypovídá se s námitkami žalobců uplatněnými v žalobě. Formalistický postup žalovaného vede k absurdnímu závěru, že lze izolovaně posuzovat jednotlivé části komunikace ohraničené jednotlivými pozemky, po kterých komunikace vede.

V. Vyjádření osob zúčastněných na řízení

16. Osoba zúčastněná na řízení 1) ve vyjádření k žalobě uvedla, že vykonává správu významného vodního toku Jihlava podle zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (dále jen „vodní zákon“). Pro účely řádného výkonu činnosti, zejména pro provádění údržby břehových porostů (kácení, sázení, odstraňování spadlých stromů apod.) a údržbu vodního toku, je nezbytné užívání přístupových cest ke korytům vodních toků. Takto užívá i cyklostezku Jihlava – Třebíč – Raabs v částech, ve kterých vede v bezprostřední blízkosti řeky Jihlavy. Závěr žalovaného o tom, že předmětná komunikace nemá charakter veřejně přístupné účelové komunikace, má přímý dopad do její činnosti. V dané oblasti neexistuje žádná alternativní cesta, což jí způsobuje poměrně zásadní provozní problémy. Předmětnou komunikaci užívá pro přístup své techniky, aby zabezpečila povinnosti správce vodního toku v průběhu celého roku. Kvůli umístění pevné překážky na komunikaci není schopna dostát svým povinnostem. Nadto pevné překážky mohou v případě povodní znamenat zásadní ohrožení lidských životů a majetku.
17. Osoba zúčastněná na řízení 2) ve vyjádření k žalobě popsala, že je vlastníkem vodní elektrárny, ke které jediný relevantní přístup vede přes předmětnou komunikaci. Žádná alternativní komunikace k této nemovitosti nevede. Předmětná komunikace byla po mnoho let užívána bez jakýchkoliv problémů a představuje nutnou a ničím nenahraditelnou komunikační potřebu.
18. Vlastník dotčeného pozemku [osoba zúčastněná na řízení 3)] ve svém vyjádření shrnul, že napadené rozhodnutí je správné a důvodné. Žalobcům nesvědčí žádný důvod pro umožnění příjezdu po předmětné lesní cestě. Přístup k jejich pozemkům není ani nezbytně nutný, neboť existují jiné alternativní přístupové cesty.
19. Osoba zúčastněná na řízení 4) poznamenala, že k zahrádkářské kolonii nevede žádná alternativní cesta s možností celoročního užívání. Předmětná komunikace byla navíc několik desítek let jako veřejná účelová komunikace bez jakýchkoli problémů využívána.

VI. Posouzení věci soudem

20. Soud se předně zabýval žalobou žalobce b). Osoba zúčastněná na řízení 3) ve vyjádření ze dne 14. 5. 2020 upozornila, že žalobce b) již není vlastníkem pozemků, z nichž dovozoval dotčení svých práv v předmětném řízení. Soud proto vyzval žalobce b) k reakci, přičemž ten přípisem ze dne 1. 6. 2020, doručeným soudu dne 2. 6. 2020, vzal svoji žalobu zpět.
21. V souladu s dispoziční zásadou, jíž je správní soudnictví ovládáno, navrhovatel disponuje řízením nebo jeho předmětem, a tedy může vzít svůj návrh zcela nebo zčásti zpět, dokud o něm soud nerozhodl [§ 37 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)]. Podle § 47 písm. a) s. ř. s. *vzal-li navrhovatel svůj návrh zpět, soud řízení zastaví.*
22. Vzhledem k tomu, že v dané věci je projev vůle žalobce b), jímž došlo ke zpětvzetí žaloby, jednoznačný a nevzbuzuje pochybnosti o naplnění zákonných podmínek, soud v souladu s § 47 písm. a) s. ř. s. řízení o žalobě žalobce b) zastavil (výrok I.).
23. Ve vztahu k žalobci a) soud přezkoumal rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů. Ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (*ex officio*), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného.
24. O žalobě rozhodl soud bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.
25. Dospěl k závěru, že žaloba žalobce a) je důvodná.
26. Soud se nejprve zabýval námitkou kolize zákona o pozemních komunikacích a zákona o lesích [bod VI. A) rozsudku]. Poté se zabýval naplněním podmínek stanovených zákonem a judikaturou pro deklaraci veřejně přístupné účelové komunikace [bod VI. B) rozsudku].

VI. A) *Námítka nesprávného posouzení kolize zákona o pozemních komunikacích a zákona o lesích*

27. Žalobce a) nesouhlasil s posouzením správních orgánů o tom, že v dané věci je nutné aplikovat zákon o lesích a z něj plynoucí omezení vyplývající z § 20 odst. 1 písm. g) zákona. Upozorňovali rovněž na nepřezkoumatelnost výroku o režimu komunikace.
28. K namítané nepřezkoumatelnosti výroku prvostupňového správního rozhodnutí soud uvádí, že výrok je částí rozhodnutí, ve které správní orgán vyjadřuje, jakým způsobem v projednávané věci rozhodl. Musí být jasný a srozumitelný, přesný a určitý, neboť jen on je závazný a právní moci schopný. Z výroku musí být patrné, co bylo předmětem rozhodování a na základě jakého ustanovení a právního předpisu správní orgán rozhodl (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2005, č. j. 3 Ads 21/2004-55).
29. Správní orgán I. stupně ve výroku rozhodnutí ze dne 3. 1. 2018 uvedl, že „Komunikace nacházející se na pozemku p. č. X v k. ú. X nemá charakter veřejně přístupné účelové komunikace ve smyslu § 7 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb. o pozemních komunikacích, přičemž provoz na tomto pozemku upravuje zákon č. 289/1995 Sb. o lesích a o změně a doplnění některých zákonů (dále jen zákon o lesích). Dopravní režim je na předmětném pozemku p. č. X v k. ú. X, druh pozemku – lesní pozemek, ve vlastnictví p. R. P., bytem B. 7, V. B. omezen ustanovením § 20 odst. 1 písm. g) zákona o lesích, dle kterého je v lese zakázáno jezdit a stát s motorovými vozidly. Předmětná soukromá účelová komunikace je tedy určena pouze k chůzi a jízdě nemotorových vozidel, přičemž dle § 20 odst. 4 zákona o lesích může povolit výjimku ze zákazu vjezdu motorových vozidel pouze vlastník lesa.“ Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobců a potvrdil výrok prvostupňového rozhodnutí.
30. Soud úvodem uvádí, že neshledal vadu, která by bránila přezkoumání napadeného rozhodnutí. Výrok prvostupňového správního rozhodnutí je podle soudu dostatečně přesný a určitý. Je z něj patrné, jak a na základě jakých ustanovení správní orgán ve věci rozhodl. Výtka žalobce o nepřezkoumatelnosti předmětného výroku míří spíše na nezákonnost rozhodnutí a chybnou aplikaci § 7 odst. 1 zákona o místních komunikacích, nikoliv na jeho nepřezkoumatelnost. Námítka tak není důvodná.
31. Dále soud hodnotil správnost posouzení kolize zákona o pozemních komunikacích se zákonem o lesích. Posouzení, zda se jedná o lesní cestu (lesní pozemek), je přitom stěžejní pro další postup ve věci deklarace veřejně přístupné účelové komunikace, neboť vzhledem k tomu, že správní orgány dospěly k závěru, že je dopravní režim na předmětném pozemku omezen § 20 odst. 1 písm. g) zákona o lesích, zkoumali alternativní cesty pouze takové, které jsou určeny k chůzi a jízdě nemotorových vozidel.
32. Podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích *účelová komunikace je pozemní komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků. Příslušný silniční správní úřad obecního úřadu obce s rozšířenou působností může na žádost vlastníka účelové komunikace a po projednání s Policií České republiky upravit nebo omezit veřejný přístup na účelovou komunikaci, pokud je to nezbytně nutné k ochraně oprávněných zájmů tohoto vlastníka. Úprava nebo omezení veřejného přístupu na účelové komunikace stanovené zvláštními právními předpisy tím není dotčena.*
33. Podle § 3 odst. 1 zákona o lesích jsou pozemky určené k plnění funkcí lesa:
- „a) pozemky s lesními porosty a plochy, na nichž byly lesní porosty odstraněny za účelem obnovy, lesní průseky a nezpevněné lesní cesty, nejsou-li širší než 4 m, a pozemky, na nichž byly lesní porosty dočasně odstraněny na základě rozhodnutí orgánu státní správy lesů podle § 13 odst. 1 tohoto zákona (dále jen "lesní pozemky"),*
- b) zpevněné lesní cesty, drobné vodní plochy, ostatní plochy, pozemky nad horní hranicí dřevinné vegetace (hole), s výjimkou pozemků zastavěných a jejich příjezdních komunikací, a lesní pastviny a políčka pro zvěř, pokud nejsou součástí zemědělského půdního fondu¹⁾ a jestliže s lesem souvisejí nebo slouží lesnímu hospodářství (dále*

jen "jiné pozemky"). U těchto pozemků může orgán státní správy lesů nařídít označení jejich příslušnosti k pozemkům určeným k plnění funkcí lesa.“

34. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí ze dne 3. 1. 2018 vycházel z toho, že pozemek parc. č. X, k. ú. X, je pozemkem určeným k plnění funkce lesa ve smyslu § 3 zákona o lesích a dopadají na něj omezení tohoto zákona, tj. že je na předmětném pozemku zakázáno jezdit a stát s motorovými vozidly. Tato skutečnost poté byla stěžejní pro posouzení alternativních přístupových cest, neboť správní orgán v rámci alternativ zvažoval toliko cesty určené k chůzi a jízdě nemotorových vozidel. Rovněž žalovaný na straně 4 – 5 napadeného rozhodnutí vycházel z toho, že komunikaci je nutné považovat za lesní cestu.
35. Ze správního spisu nicméně vyplývá, že mezi správními orgány v této otázce nepanovala od počátku shoda. V rozhodnutí ze dne 8. 2. 2016, č. j. MMJ/OD/2218/2016-2, jímž správní orgán I. stupně nařídil předběžné opatření a přikázal neprodleně obnovit průjezd na předmětném pozemku po příjezdové cestě k nemovitostem žalobců, prvostupňový správní orgán nepovažoval předmětný pozemek za lesní cestu. Tento závěr nicméně odmítl žalovaný v rozhodnutí ze dne 4. 4. 2016, č. j. KUJI 29750/2016, v němž na stranách 4-5 konstatoval, že předmětný pozemek má charakter lesní cesty. Totéž vyslovil i Magistrát města Jihlavy, odbor dopravy, ve stanovisku ze dne 22. 4. 2014, č. j. MMJ/OD/9512/2014; založeno na č. l. 29 správního spisu).
36. Úvodem soud poznamenává, že v daném případě, kdy se názory správních orgánů obou stupňů ohledně posouzení charakteru předmětného pozemku lišily, žalovaný nemohl bez dalšího konstatovat, že předmětný pozemek je pozemkem dle § 3 odst. 1 zákona o lesích. V pochybnostech o tom, zda jde o pozemek určený k plnění funkcí lesa, vždy rozhoduje orgán státní správy lesů (viz § 3 odst. 3 lesního zákona). Stanovisko ze dne 22. 4. 2014 je v tomto ohledu nerelevantní.
37. K výkladu pojmu „pozemek určený k plnění funkcí lesa“ se již v minulosti vyslovil Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 18. 12. 2009, č. j. 5 As 94/2008-44, konstatoval, že správní orgán nemůže při posouzení vycházet pouze z formálního údaje zaznamenaného v katastru nemovitostí, ale musí zohlednit i faktickou povahou předmětného pozemku ke dni rozhodování (materiální kritérium). Pro určení toho, zda se jedná o pozemek určený k plnění funkcí lesa podle § 3 odst. 1 písm. a) zákona o lesích, je tedy rozhodný faktický stav pozemku, tj. stav zjištělý v terénu a okolnost způsobu hospodaření na něm [§ 3 odst. 1 písm. b) zákona o lesích], přičemž ostatní okolnosti mohou být pouze podpůrné, nikoliv rozhodné ve věci (viz rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 16. 12. 2015, č. j. 52 A 105/2014-308).
38. Platí rovněž, jak správně namítá žalobce a), že předmětnou komunikaci je nutné posuzovat jako jeden celek. Není možné navodit stav, v němž jedna souvislá dopravní cesta vedoucí přes několik pozemků, může být na některých pozemcích veřejně přístupnou účelovou komunikací a na jiných pozemcích nikoliv (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 5 As 3/2009-76). Lze si představit situaci, že určitá účelová komunikace vede po celé délce převážně po pozemcích veřejnoprávní korporace a není lesním pozemkem a pouze malá část komunikace (jako je tomu v předmětné věci) prochází přes pozemek ve vlastnictví soukromé osoby. Tato situace je ovšem krajně nežádoucí a správní orgány by měly vyvinout maximální úsilí k její eliminaci.
39. V projednávané věci z katastru nemovitostí vyplývá, že předmětná komunikace začíná na rozcestí jižně od obce X a vede po pozemcích s různým způsobem využití - ostatní komunikace (např. pozemky par. č. X, X), lesní pozemky (par. č. X, X, X), ostatní plocha (pozemky par. č. X, X, X, X), trvalý travní porost (pozemky par. č. X, X) – vše k. ú. X.
40. Pozemek parc. č. X, k. ú. X, ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení 3), na kterém se nachází předmětná komunikace, má výměru 13 869 m² a nachází se ve svažitém terénu s převýšením cca

50 metrů (viz stanovisko správního orgánu I. stupně ze dne 22. 4. 2014, č. j. MMJ/OD/2218/2016, č. l. 29 správního spisu). Komunikace se nachází v jeho nejnižším místě (viz obrázek níže) a zabírá pouze nepatrnou část parcely vymezené v katastru nemovitostí jako parcela č. X (viz také situace navrhovaných jiných tras na č. l. 22 správního spisu).

[obrázek anonymizován]

Výřez katastrální mapy s vyznačením průsečků komunikace s pozemkem p. č. X, zdroj: [ikastr.cz, nablizenidoken.cuzk.cz/](http://ikastr.cz/nablizenidoken.cuzk.cz/)

41. Ze správního spisu dále vyplývá, že předmětná komunikace slouží především jako cyklostezka Jihlava-Třebíč-Raabs a nevede souvisle po lesních pozemcích (viz bod 39 výše). Komunikace taktéž slouží k obsluze chatových oblastí a nemovitostí ve vlastnictví žalobce a) a jiných osob.
42. Z výše uvedeného je zřejmé, že předmětná komunikace prochází mj. lesními pozemky i pozemky na hranici lesa a může tedy sloužit lesnímu hospodářství ve smyslu § 2 odst. písm. d) zákona o lesích. Nelze však odhlédnout od skutečnosti, že lesní zákon v § 3 odst. 1 hovoří o pozemcích, jimiž se ve smyslu § 2 písm. a) zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí, rozumí mj. část zemského povrchu oddělená od sousedních částí rozhraním způsobu využití pozemků. Pozemek je nutné důsledně rozlišovat od „parcely“, kterou se rozumí pozemek, který je geometricky a polohově určen, zobrazen v katastrální mapě a označen parcelním číslem [§ 2 písm. b) zákona o katastru nemovitostí]. Při rozhodování o tom, zda je určitý pozemek pozemkem k plnění funkce lesa, je tedy nutné zaměřit se na konkrétní jednotlivý posuzovaný pozemek (v projednávané věci dílčí část komunikace), nikoliv pouze na parcelu jako celek a její označení v katastru nemovitostí.
43. Je-li na předmětnou komunikaci nahlíženo jako na jeden celek, tj. komunikaci vedoucí od obce X až po nemovitost ve vlastnictví žalobce a) – objekt pro rekreační bydlení, X mlýn č. p. X, na pozemku, parc. č. X, k. ú. X, obec X – nelze tu část pozemku parc. č. X, v k. ú. X, kterou komunikace protíná, chápat jako na pozemek určený k plnění funkce lesa, který by vylučoval vjezd motorových vozidel podle § 20 odst. 1 písm. g) zákona o lesích. Je tomu tak především z důvodu, že předmětná komunikace zasahuje toliko okraj předmětného pozemku a v této části se nejedná o lesní pozemek ve smyslu § 3 odst. 1 písm. a) zákona o lesích. Průsečík komunikace s předmětným pozemkem je zcela marginální ve vztahu k rozloze celého pozemku. Na komunikaci nacházející se na předmětném pozemku tak nelze nahlížet jako na pozemek určený k plnění funkce lesa ve smyslu § 3 odst. 1 zákona o lesích, neboť její převážnou funkcí je komunikační obsluha přilehlých nemovitostí. Na předmětnou komunikaci tak nedopadají omezení vyplývající z § 20 odst. 1 písm. g) zákona o lesích.
44. Podle soudu ze správního spisu vyplývá, že předmětná komunikace spojuje zastavěné pozemky (viz především mapové přílohy na č. l. 22 správního spisu) a současně, že by se mohlo jednat o komunikaci zpevněnou, upravenou šterkopískem, sutí apod. (viz fotografie na č. l. 21 správního spisu). Pokud jde o zpevněné lesní cesty, ty jsou pozemkem určeným k plnění funkcí lesa pouze tehdy, jestliže neslouží jako příjezdní komunikace k zastavěnému pozemku [srov. § 3 odst. 1 písm. b) lesního zákona]. Na zpevněných přístupových cestách vedoucích ke stavbám (domům, chatám, chalupám apod.) tedy zákonný zákaz vjezdu neplatí, a to ani v případě, že by procházely pozemky určenými k plnění funkcí lesa (srov. zpráva veřejného ochránce práv ze dne 17. 5. 2013, sp. zn. 512/2013/VOP).
45. Soud dospěl k závěru, že pozemek par. č. X k. ú. X, v části, po které vede předmětná komunikace, není pozemkem určeným k plnění funkce lesa ve smyslu § 3 odst. 1 zákona o lesích a nevztahují se na něj omezení vyplývající z § 20 odst. 1 písm. g) zákona o lesích. Pokud žalovaný při posouzení charakteru předmětného pozemku vycházel toliko ze způsobu využití pozemku vyznačeného v katastru nemovitostí, aniž by zohlednil rozsah pozemku zasaženého komunikací a aktuální situaci v terénu, porušil § 3 odst. 1 zákona o lesích a následně i § 19 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Vznikla-li žalovanému pochybnost o tom, zda předmětný pozemek je pozemkem určeným k plnění funkcí lesa ve smyslu § 3 odst. 1 zákona o lesích, byl

povinen obrátit se na příslušný orgán státní správy lesů k rozhodnutí podle § 3 odst. 3 zákona o lesích, nikoliv tuto otázku hodnotit sám, odlišně od správního orgánu I. stupně.

46. Pro úplnost lze doplnit, že v případě kolize zákona o pozemních komunikacích a zákona o lesích, je nutno rozlišovat vznik veřejně přístupné účelové komunikace a režim provozu na této komunikaci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2014 č. j. 7 As 68/2014-87). Jak správně uvedl žalobce a), omezení provozu na komunikaci vyplývající ze zvláštních zákonů nemá žádný vliv na samotnou existenci pozemní komunikace.
47. Námitka nesprávného posouzení této otázky žalovaným je proto důvodná.

VI. B) *Naplnění podmínek pro deklaraci veřejně přístupné účelové komunikace*

48. Další námitkou brojil žalobce a) proti posouzení naplnění podmínek pro deklaraci veřejně přístupné účelové komunikace. Tato otázka je do značné míry ovlivněna nesprávným posouzením části komunikace nacházející se na předmětném pozemku jako lesní cesty (viz bod VI. A výše).

VI. B. 1. Teoretická východiska pro deklaraci veřejně přístupné účelové komunikace

49. Právní režim pozemních komunikací upravuje zákon o pozemních komunikacích, který je vymezuje jako „*dopravní cesty určené k užití silničními a jinými vozidly a chodci*“ (srov. § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích). Pozemní komunikace jsou podle odstavce 2 téhož ustanovení členěny do čtyř kategorií, a to na dálnice, silnice, místní komunikace a účelové komunikace. Na rozdíl od dálnic, silnic a místních komunikací, které jsou ve vlastnictví osob veřejného práva, mohou být účelové komunikace ve vlastnictví soukromých subjektů.
50. Podle § 7 odst. 1 věty první zákona o pozemních komunikacích je účelovou komunikací „*pozemní komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků*“ Tyto komunikace jsou veřejně přístupnými účelovými komunikacemi, přičemž zákon počítá i s účelovými komunikacemi, které nejsou veřejně přístupné, jedná-li se o „*pozemní komunikace v uzavřeném prostoru nebo objektu, které slouží potřebě vlastníka nebo provozovatele uzavřeného prostoru nebo objektu*“ (§ 7 odst. 2 zákona). V takovém případě je účelová komunikace přístupná „*v rozsahu a způsobem, který stanoví vlastník nebo provozovatel uzavřeného prostoru nebo objektu*“.
51. Z citované právní úpravy vyplývá, že komunikace bude mít charakter účelové pozemní komunikace *ex lege* (tj. ze zákona, aniž by bylo třeba o její kategorizaci vydávat správní rozhodnutí), bude-li naplňovat zákonem vymezené pojmové znaky pozemní komunikace, jak jsou vymezené v § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, a zároveň pojmové znaky účelové pozemní komunikace, vymezené v § 7 odst. 1 (event. § 7 odst. 2) tohoto zákona.
52. První dva znaky účelové komunikace definuje zákon o pozemních komunikacích. Jsou to 1) zřetelná (v terénu patrná) cesta určená k užití vozidla a chodci pro účel dopravy a 2) spojující jednotlivé nemovitosti pro potřeby jejich vlastníků nebo spojující tyto nemovitosti s ostatními pozemními komunikacemi nebo sloužící k obhospodařování zemědělských nebo lesních pozemků. Kromě shora uvedených náležitostí, které vyplývají přímo ze zákona, bude veřejně přístupná účelová komunikace existovat za splnění dalších dvou znaků: 3) souhlasu vlastníka a 4) tzv. nutné komunikační potřeby (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 2 As 84/2010-128).
53. Vzhledem k tomu, že všechny výše uvedené znaky musí být splněny kumulativně, stačí nesplnění jednoho z nich a o veřejně přístupnou účelovou komunikaci se nemůže jednat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2016, č. j. 7 As 252/2015-25).

VI. B. 2 Naplnění podmínek pro deklaraci veřejně přístupné účelové komunikace

54. Správní orgány se v projednávané věci výše uvedenými znaky zabývaly a dospěly k závěru, že u předmětné účelové komunikace není splněna podmínka nutné komunikační potřeby, tudíž předmětná komunikace nemůže být veřejně přístupnou účelovou komunikací ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Žalobce a) s hodnocením správních orgánů nesouhlasí a namítá, že navrhované alternativní komunikace nejsou vedeny po pozemcích veřejnoprávní korporace.
55. Soud se proto dále zabýval naplněním posledně uvedeného znaku, tj. existencí nutné a ničím nenahraditelné komunikační potřeby. Podmínka existence nezbytné komunikační potřeby bude splněna, pokud se v dané lokalitě nenachází k předmětné komunikaci alternativa, o níž by bylo možné vzhledem ke konkrétním podmínkám v území ještě rozumně uvažovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2011, č. j. 2 As 44/2011-99, a nálezn Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06).
56. Aby nebyla dána nutná komunikační potřeba, musela by existovat jiná alternativní cesta stejné či srovnatelné kvality, která by šetrněji zasahovala do práv dotčené osoby. Nutnou komunikační potřebu lze sledovat i v případě, že komunikace zajišťuje přístup jen pro jednu jedinou nemovitost, resp. jediného vlastníka. Nutnou komunikační potřebu by neovlivnilo ani to, že by si někteří z vlastníků soukromoprávními smlouvami zajistili přístup ke svým pozemkům přes jiné pozemky (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2018, č. j. 2 As 386/2017-39).
57. Znak nutné komunikační potřeby se zkoumá vždy ve vztahu ke konkrétním dotčeným nemovitostem, pro něž sporná cesta plní roli komunikační spojnice. Pozemní komunikace této kategorie již ze své podstaty slouží „*ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků*“ (srov. § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích). Uvedené závěry podporuje např. rozsudek ze dne 16. 3. 2010, č. j. 5 As 3/2009-76, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že při hodnocení nutné komunikační potřeby by měl silniční správní úřad zkoumat, „*zda případná alternativní dopravní cesta zajišťuje plnohodnotné komunikační spojení*“ dotčených nemovitostí (v daném případě rodinný dům), „*zda je případná alternativní veřejně přístupná účelová komunikace udržovaná, přijezdná i při špatném počasí a v zimním období, vhodná pro nezbytný obslužný provoz rodinného domu většími vozidly (např. popeláři, fekální vůz, dovoz paliva, hasiči, vůz záchranné služby apod.)*“. Po vlastnicích dotčené nemovitosti lze požadovat pouze vynaložení přiměřených nákladů na úpravu alternativní přístupové cesty, „*nikoli vynaložení takových finančních prostředků, které jsou ve zcela zjevném nepoměru k tomu, co by [...] alternativním řešením mělo být ve prospěch vlastnického práva vlastníků sporné cesty (resp. ve prospěch jejich práva na ochranu soukromí a zajištění pohody bydlení) získáno*“. Ačkoliv se vždy nemusí jednat o nutnou komunikační potřebu nemovitostí k cestě přiléhajících, vždy jde o konkrétní dotčené nemovitosti. Komunikační nutnost veřejné účelové komunikace například dostatečným způsobem vyplývá z toho, že jde o jedinou bezpečnou pěší cestu k zastávce autobusu pro vlastníky nemovitostí v dané lokalitě (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2013, č. j. 4 As 89/2013-21).
58. Alternativní komunikační spojení pak musí být srovnatelná (srovnatelné kvality a podobné v základních dopravně technických parametrech). Těžko si lze představit, že účelová komunikace se zpevněným živičným povrchem a šířkou 6 metrů bude nahrazena alternativní cestou spočívající v nezpevněné, úzké lesní cestě nebo pouze v provizorně zhutněné polní cestě nesjízdné za deště apod. (viz KOČÍ, R. *Účelové pozemní komunikace a jejich právní ochrana*. 2. aktualizované a doplněné vyd. Praha: Leges, 2015).
59. Dále lze vymezit dva základní znaky, které musí být splněny, aby bylo možno hovořit o existenci „alternativní cesty“. Cesta musí reálně existovat v terénu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2015, č. j. 8 As 32/2015-32, ze dne 2. 4. 2015, č. j. 7 As 167/2014-46, či ze dne 3. 6. 2014, č. j. 4 As 163/2013-27) a především, musí se nacházet ve vlastnictví veřejnoprávní korporace, tedy státu, kraje nebo obce. V případě, že by se alternativní cesta

nacházela ve vlastnictví osoby soukromého práva (fyzických či právnických osob), jednalo by se o porovnávání míry omezení vlastnického práva dvou různých soukromých osob (srov. ČERNÍNOVÁ, M.; ČERNÍN, K.; TICHÝ, M. *Zákon o pozemních komunikacích: komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2015 nebo zpráva o šetření Veřejného ochránce práv ze dne 28. 2. 2012, sp. zn. 4368/2011/VOP/MBČ).

60. Z výše uvedeného vyplývá, že správní orgán je při posuzování možných alternativních cest povinen učinit jednoznačný závěr o tom, zda skutečně existuje alternativní veřejně přístupná účelová komunikace či nikoli, musí zkoumat její kvalitu co do vzdálenosti, sjízdnosti apod. Musí rovněž ověřit, že alternativní cesta je ve vlastnictví veřejnoprávní korporace.
61. Ze správního spisu vyplývají následující skutečnosti. Žalobci podali dne 29. 1. 2016 návrh na zahájení řízení k odstranění pevných překážek provozu (kamenů, hlíny, stromů) na pozemku par. č. X, k. ú. X a návrh na určení existence veřejně přístupné účelové komunikace společně s návrhem na vydání předběžného opatření. V návrhu uvedli, že jsou vlastníci nemovitých věcí, ke kterým je možný přístup možný pouze po předmětné komunikaci. Žalobce a) je vlastníkem objektu k trvalému bydlení, využíván jako objekt pro rekreační bydlení, X mlýn č. p. X na pozemku, par. č. X, k. ú. X, obec X, a pozemků v k. ú. X, po kterých vede příjezdová cesta k X mlýnu. Žalobce b) byl vlastníkem objektu rekreační chaty č. ev. X na pozemku par. č. X a pozemku par. č. X, k. ú. X, obec X (v době soudního rozhodování již vlastnictví k předmětným nemovitostem pozbyl, pozn. soud). K návrhu žalobci přiložili vyjádření Povodí Moravy, s. p., fotodokumentaci, stavební povolení lávky a rozhodnutí o umístění zahradní chaty (č. l. 1 správního spisu).
62. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 8. 2. 2016, MMJ/OD/2218/2016-2, předběžným opatřením nařídil vlastníku předmětného pozemku neprodleně obnovit průjezd na komunikaci pro osobní automobily. Správní orgán I. stupně shledal, že k nemovitostem žalobců nevede jiná rovnocenná příjezdová komunikace a překážka v podobě navezené zeminy neumožňuje průjezd k uvedeným nemovitostem žalobců (č. l. 2 správního spisu).
63. Žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 4. 2016, č. k. KUJI 29750/2016 ODSH 436/2016 – Ma/RODV, změnil výrok rozhodnutí o předběžné otázce ze dne 8. 2. 2016, MMJ/OD/2218/2016-2, tak, že nařídil vlastníku předmětného pozemku neprodleně obnovit průjezd na komunikaci pro nemotorová vozidla a průchod pro chodce v šířce minimálně 1,5 metru. Dospěl totiž k závěru, že předmětný pozemek je pozemkem určený k plnění funkce lesa a s ohledem na § 20 odst. 1 písm. g) zákona o lesích je cesta určena pouze pro nemotorová vozidla.
64. Dne 23. 2. 2016 se konalo ústní jednání spojené s místním šetřením, při kterém byly posuzovány navrhované alternativní komunikace. Součástí protokolu ze dne 23. 2. 2016, č. j. MMJ/OD/2218/2016-6, je i sada fotografií komunikace (č. l. 6 správního spisu).
65. Součástí spisového materiálu je rovněž Příloha k zápisu z místního šetření konaného dne 23. 2. 2016. Správní orgán I. stupně v příloze vyznačil všechny tři navrhované alternativní cesty a konstatoval, že ani jedna z komunikací není sjízdna osobním automobilem z důvodu stavebně technického stavu nebo vede po cyklostezce se zákazem jízdy vozidla. Správní orgán I. stupně závěrem v příloze k zápisu konstatoval, že ani jednu z navrhovaných alternativních komunikací nelze považovat za alternativní komunikaci k nemovitostem žalobců. Současně uvedl, že žádná z těchto alternativních dopravních cest, které jsou volně průjezdné a bez jakýchkoliv zábran a překážek pro pěší a nemotorový provoz, není vedena celá po pozemcích ve vlastnictví veřejnoprávní korporace a vede po pozemcích různých, i soukromých vlastníků.
66. Následně však správní orgán I. stupně v rozhodnutí ze dne 3. 1. 2018 na část komunikace nacházející se na předmětném pozemku nahlížel jako na lesní cestu a dospěl k závěru, že alternativní cesty existují a jejich dopravně technický stav je s předmětnou komunikací

srovnatelný. Nutná komunikační potřeba proto podle správního orgánu I. stupně není dána. Tento závěr aproboval žalovaný v napadeném rozhodnutí.

67. Předně je nutné uvést, že v projednávané věci předmětný pozemek splňuje zákonné znaky účelové pozemní komunikace podle § 2 odst. 1 a 2 a § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Jak je patrné z výsledku místního šetření a pořízené dokumentace, jde o pozemek v terénu, který umožňuje užití silničními vozidly i chodci.
68. Jak soud uvedl ve výkladu výše, abychom vůbec mohli uvažovat alternativní komunikaci, musí se tato komunikace nacházet ve vlastnictví veřejnoprávní korporace, tedy státu, kraje nebo obce. Není totiž vyloučeno, že soukromí vlastníci se budou bránit existenci této alternativní veřejně přístupné účelové komunikace. Nelze proto bez jejich účasti a vyjádření směřovat dopravní provoz přes pozemky či komunikaci v jejich vlastnictví.
69. Ze správního spisu (č. l. 22 správního spisu), jakož i z prvostupňového rozhodnutí (str. 5 rozhodnutí) je zřejmé, že správní orgán I. stupně za alternativní komunikace v daném případě označil komunikace vedoucí po pozemcích ve vlastnictví soukromých osob. Takový postup odporuje závěrům vysloveným výše (viz bod 59). Úvahy správních orgánů o existenci alternativních tras proto nelze akceptovat.
70. Nad rámec výše uvedeného soud poznamenává, že s ohledem na požadavek na zajištění přístupu k nemovitostem motorovými vozidly nelze zkoumané varianty za alternativní cesty vůbec považovat. Správní orgán je při hledání vhodných alternativ v souvislosti s posouzením nezbytné komunikační potřeby vždy povinen vycházet z dosavadního způsobu a účelu užívání pozemní komunikace a zabývat se tím, zda navrhovaná alternativní komunikace je stejné nebo srovnatelné kvality jako předmětná veřejně přístupná účelová komunikace, tj. zda tato případná alternativní dopravní cesta zajišťuje plnohodnotné komunikační spojení nemovitostí ve vlastnictví žalobce a). Předpokladem takového závěru musí být zejména zjištění, zda je případná alternativní veřejně přístupná účelová komunikace udržovaná, průjezdná i při špatném počasí a v zimním období, vhodná pro nezbytný obslužný provoz nemovitostí apod. (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 5 As 3/2009-83).
71. V projednávané věci správní orgány posuzovaly alternativy pouze ve vztahu ke komunikacím určeným k chůzi a jízdě nemotorovými vozidly. Tento požadavek vyplýval z chybného náhledu správních orgánů na to, že část komunikace nacházející se na pozemku p. č. X, v k. ú. X, je lesní cestou. Jak však bylo vysloveno v části VI. A, závěr správních orgánů o aplikaci omezení plynoucího z § 20 odst. 1 písm. g) zákona o lesích v daném případě neobstojí, proto byly správní orgány povinny jako alternativní cesty hodnotit cesty umožňující přístup k nemovitostem ve vlastnictví žalobce a) rovněž motorovými vozidly. Vzhledem k tomu, že žalobce a) je vlastníkem rekreačního objektu, nelze za alternativní cesty považovat komunikace přístupné toliko pro pěší. Ostatně předmětná komunikace je využívána rovněž osobou zúčastněnou na řízení 1) k plnění zákonných povinností správce vodního toku Jihlava (viz vyjádření na č. l. 1 správního spisu) nebo osobou zúčastněnou na řízení 2) pro zajištění dopravní obslužnosti malé vodní elektrárny X. Nejsou-li alternativní trasy sjízdné motorovými vozidly, ačkoliv to charakteru dotčených nemovitostí vyžadují, nejedná se o alternativní cesty schopné nahradit komunikační potřebu předmětné účelové komunikace.
72. Z uvedeného vyplývá, že navrhované alternativní komunikace nejen že nemohou plnit určenou funkci vzhledem k tomu, že nejsou ve vlastnictví veřejnoprávní korporace, ale rovněž z důvodu jejich stavebně-technického stavu a zákazu jízdy motorovými vozidly. Soud proto uzavřel, že zkoumané alternativní trasy nejsou k předmětné komunikaci alternativou, o níž by bylo možné vzhledem ke konkrétním podmínkám v území rozumně uvažovat. Námitka nesprávného posouzení naplnění podmínek pro deklaraci veřejně přístupné účelové komunikace nacházející se na pozemku par. č. X, v k. ú. X, je proto důvodná.

73. Soud závěrem doplňuje, že vlastnické právo vlastníka účelové komunikace na předmětném pozemku požívá ústavní ochrany, obdobná úroveň ochrany ovšem musí být poskytnuta i vlastnickému právu žalobce a) a osob zúčastněných na řízení ad 1), 2) a 4) a z něj plynoucího požadavku na zajištění přístupu k jejich nemovitostem. To platí tím spíše v situaci, že veřejně přístupná účelová komunikace vedoucí přes předmětný pozemek byla žalobci a), osobami zúčastněnými na řízení 1), 2) a 4), jakož i veřejností dlouhodobě užívána.

VII. Závěr a náklady řízení

74. Výrok I. o zastavení řízení o žalobě žalobce b) se opírá o § 47 písm. a) s. ř. s., podle kterého soud řízení zastaví, vzal-li navrhovatel svůj návrh zpět.
75. O vrácení zaplaceného soudního poplatku žalobci b) soud rozhodl výrokem II. podle § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, podle kterého soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek za řízení snížený o 20 %, nejméně však o 1 000 Kč, bylo-li řízení zastaveno před prvním jednáním, a to ve lhůtě plynoucí z § 10a odst. 1 tohoto zákona.
76. Výrok III. o náhradě nákladů řízení ve vztahu k žalobci b) se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno.
77. Žalobu žalobce a) shledal soud důvodnou, proto rozhodnutí žalovaného výrokem IV. pro nezákonnost zrušil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V dalším řízení žalovaný opětovně přezkoumá naplnění podmínek pro deklaraci veřejně přístupné komunikace, přičemž vázán závěry vyslovenými zejm. v bodech 43 - 45 a 68 - 72 tohoto rozsudku bude zkoumat existenci alternativních cest ve vlastnictví veřejnoprávní korporace přístupných motorovými vozidly.
78. Soud neprováděl dokazování fotografiemi přiloženými k žalobě pro nadbytečnost. Situace na místě samém a podoba předmětné komunikace je dostatečně konkrétně zachycena v předloženém správním spise.
79. Výrokem V. bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení žalobce a) podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce a) dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna jeho advokáta a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). V daném případě se jednalo o tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby, podání repliky) a tři režijní paušály s těmito úkony spojenými ve výši 3×3100 Kč a 3×300 Kč [§ 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), § 13 odst. 4 advokátního tarifu], tedy celkem 10 200 Kč. Protože advokát žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 2142 Kč odpovídající této dani (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3000 Kč. Celkem tedy byla žalobci vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů ve výši 15 342 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.
80. Výrok VI. o náhradě nákladů řízení osob zúčastněných na řízení se opírá o § 60 odst. 5 s. ř. s. V dané věci soud osobám zúčastněným na řízení neuložil žádnou povinnost. Neshledal rovněž důvody hodné zvláštního zřetele pro přiznání práva na náhradu jejich dalších nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který

za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. června 2020

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu